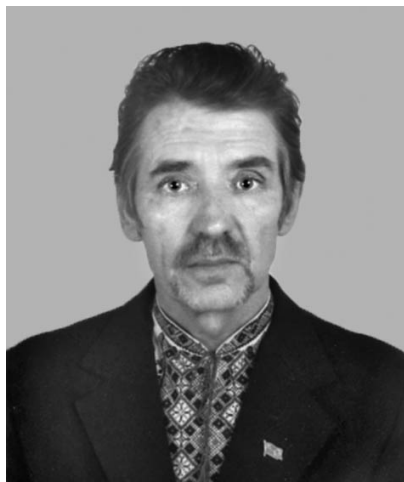

ЗАВГОРОДНІЙ Олександр Сергійович (25. 01. 1940, м. Дніпродзержинськ Дніпроп. обл. — 28. 01. 2018, с. Йосипівка Магдалинів. р-ну Дніпроп. обл.) — поет, перекладач. Син [С. Завгороднього](#). Член НСПУ (1979). Літ. премії ім. Ю. Смуула (Естонія, 1975, 1988), ім. М. Рильського (1996), «Благовіст» (2005). Закін. Дніпроп. університет (1965). Від 1968 — на творчій роботі. Актив. учасник дисидент. руху, брав участь у протесті проти заборони прокату стрічки про Т. Шевченка «Сон» (1964, реж. В. Денисенко), 1965 поширював у м. Новомосковськ (Дніпроп. обл.) «Щоденник» В. Симоненка, ст. «З приводу процесу над Погружальським» Є. Сверстюка, був переслідув. КДБ. Один з організаторів маніфестацій НРУ в Дніпропетровську, у липні 1991 з групою активістів вивісив укр. нац. прапор на будівлі Дніпроп. укр. муз.-драм. театру ім. Т. Шевченка. 1994–2006 — ред. видавництва «Промінь», літ. ред. обл. пед. г. «Джерело» (Дніпропетровськ). Почав друкуватися від 1957. Автор зб. «Радію людям» (1968), «Перевесло» (1986), «Із подиву і

подиху» (1989; усі — Київ), «Життя мого птаха» (Дн., 2004). Перекладав з естон., литов., фін., польсь., іспан., франц. та ін. мов. У його перекладі з естон. вийшли проз. твори Ю. Саара («Вечірні казки», 1971), Е. Рауда («Вогонь у затемненому місті», 1972; «Муфтик, Півчеревчик і Мохобородько», у 4-х кн., 1979; 1981; 1992; 2003; 2009), П. Куусберга («Одна ніч», 1975), А. Х. Таммсааре («Новий Нечистий із самого Пекла», 1978), Я. Кросса («Мартів хліб», 1978; «Імператорський божевільець», 1988), М. Траата («Інгер», 1979), Е. Ветемаа («Маленькі романи», 1984), Е. Нійт («Піллерій», 1984), С. Труу («Потаємний характер», 1987), зб. «Естонські народні казки» (1975), переспів для дітей нар. епосу «Калевіпоег» (1975; усі — Київ), поезії Ю. Лійва («Поетова зимова самота», Дн., 2005); з фін. — К. Вали («Лірика», К., 1990), А. Ківі («Семеро братів», Л., 2004), зб. «Фінські народні казки» (К., 2000) та ін. Упорядкував і написав післямову до естон. вид. зб. «Досвітні вогні» Лесі Українки (Таллінн, 1971). Працював також у галузі укр. лексикографії. Окремі твори З. перекладено естон., фін., польсь., рос., угор., азерб. та ін. мовами.

Рекомендована література

1. Ісаков С. Наш друг Олесь // Гроно. К., 1987;
2. Дяченко М. Кринична глибина // Київ. 1987. № 8;
3. Слабошпицький М. Скільки може встигнути перекладач // ЛУ. 1990, 22 лют.;
4. Савченко В. Бог не під силу хреста не дає // Поет. Придніпров'я. Дн., 1999;
5. Голуб І. Земля і небо Олесь Завгороднього // Слово про літературу та письменників Придніпров'я: Нариси та есеї. Дн., 2005.

[М. Ф. Слабошпицький](#)

Бібліографічний опис:

Завгородній Олександр Сергійович / М. Ф. Слабошпицький // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2010. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-15036>. – Останнє поновлення : 2018.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).